

THE LASSES & KATHRYN CLAIRE - LIVE @ DE PAREL VAN ZUILEN

[Vind ik leuk 0](#)
[Delen](#)

Artiest info

Website
facebook
CD Baby
video

Een mens kan soms vreemd opkijken, als hij zijn doosje “te bespreken” CD’s opentrekt. Mij overkwam het een dag of tien geleden, toen onze hoofdkaas mij een doosje overhandigde met wel meer namen erin, die ik niet kende, maar bij het zien van de naam “The Lasses & Kathryn Claire” moest ik toch even met de ogen knippen: Kathryn Claire’s naam kende ik natuurlijk wel, maar wie die “Lasses” waren, dat moest ik toch weten. En zo kon het gebeuren, dat ik, midden in de festivaldruk van Esperanzah! op een muurtje gezeten, een heel lief geformuleerd briefje onder ogen kreeg, waarin ene Sophie mij “hartelijke zomerse groeten uit Amsterdam” stuurde, samen met het verzoek de bijgevoegde CD te willen beluisteren en er wat over te schrijven.

Toegegeven, ik krijg niet erg vaak hartelijke zomerse groeten uit Amsterdam en al helemaal niet van mij onbekende vrouwen, die Sophie heten en dus gebeurde wat moest gebeuren: op de terugweg naar huis, ging dit schijfje de CD-speler van de auto in en vandaag, tiend dagen later, heb ik ‘m er moeten uithalen, omdat ik aan de bespreking ervan wilde beginnen. Dat betekent, dat-ie al die tijd niet gewisseld was voor enige andere plaat én dat ik intussen de elf liedjes, die erop staan, ongeveer zelf kan meezingen.

Nu The Lasses (“de meisjes”) heten Margot Merah Limburg en Sophie Janna Ter Schure, ze zijn van Nederlandse komaf. Ze ontmoetten elkaar in 2011 bij toeval in een Ierse pub in Amsterdam, waar op woensdag- en zondagavond open sessies gehouden worden. De bewondering van de één voor de ander zorgde er al snel voor, dat ze samen gingen zingen en optreden. Twee jaar later ontmoetten ze op krèk dezelfde plaats Kathryn Claire en ook deze keer vonden de stemmen elkaar en werden The Lasses & Kathryn Claire geboren. Tournees doorheen Nederland en Duitsland volgden en sindsdien treedt het drietal heel vaak samen op. Een US-tournee volgde in 2015 en het succes groeide gestaag, zodat eind 2016 besloten werd opnames te maken van het concert in de Utrechtse “Parel van Zuilen” en dat is dus geworden wat mij nu al dagen bezig houdt: een onoverwinnelijke elf vol van de heerlijkste samenzang en vioolklanken, die de haren op je armen laten rechtstaan, begeleid door sobere, functionele gitaarlijnen plus af en toe een tikje op de bodhrán en een paar noten op mondharmonica. Dit is van de “less is more”-school, waar we hier zo gek van zijn.

De dames mengen eigen werk (zes stuks, waarvan “Island Man” en “That Lesson” mijn favorieten zijn), met andermans composities of een paar traditionals, in dit geval “The Cuckoo”, dat voor velen van ons met Joan Baez geassocieerd zal blijven, maar veel el veel ouder is en “Craigie Hill”, een song, die ik ooit door de grote Dick Gaughan hoorde zingen en sindsdien nooit meer vergat. Van de hier al te weinig bekende songwriter Timothy Hull is “Hanging ‘Round”, “Horo Johnny” van Sean McCarthy leerde ik kennen via Peggy Sweeney en Silly Sisters Maddy Prior en June Tabor brachten ruim veertig jaar geleden “The Grey Funnel Line” voor het eerst tot bij mijn oren. Sindsdien is het nooit meer echt goed gekomen: ik blijf verslingerd aan vrouwenstemmen met en verhaal, vrouwen die samen zingen en elkaars muziek optillen.

Deze CD vertelt mij waarom het zo fijn is, in dat bedje ziek te zijn: dit is balsem voor de ziel, voedsel voor de oren en vreugde voor het hart. Zo mooi, ja. ZO MOOI ! Dit najaar weer eens live mee te maken in Nederland en Duitsland. Vlaanderen wordt weer jammerlijk over het hoofd gezien, helaas...

(Dani Heyvaert)